

følgen, umiddelbart skal antages til første Behandling, eller om det iverveien skal overgives til Prøvelse af et Udvalg.

Grundtvig: Førend den forenede Rigsdag vedtager en Behandlingsmaade af det store og vigtige Spørgsmaal om den i det meddeelte kongelige Budskab betegnede Ordning af Thronfølgen, maa jeg dog stræbe at henlede baade Rigsdagens og Regjeringens Opmærksomhed paa, at der, efter min Overbeviisning endnu fattes Noget her, som maa være tilstede, naar en lovlig og lykkelig Behandling af denne vigtige Sag skal kunne ventes. Her fattes nemlig, efter min Overbeviisning, et kongeligt Forslag til Arvesølgens Forandring, som ved en grundlovmæssig Fremgangsmaade kan bringes til Afstemning. Det er nemlig allerede af sig selv indlysende nok, at ligesaa lidt som Rescriptet til Premierministeren, hvori Budskabet er indesluttet, ligesaa lidt kan Budskabet selv her tages under Behandling eller bringes til Afstemning. Det er ogsaa klart nok af Rescriptet selv, at dette kan ikke have været den kongelige Mening, da Premierministeren ved Rescriptet bliver bemyndiget til ikke at bringe Budskabet selv, men den i Budskabet omhandlede Sag eller den i Budskabet betegnede Ordning af Thronfølgen under Rigsdagens Behandling, og endelig er det ogsaa soleklart af Grundlovens § 4, at der maa forelægge et kongeligt Forslag til Thronfølgens Forandring, naar Rigsdagen, den forenede Rigsdag, skal dertil kunne give sit Samtykke; thi § 4 i Grundloven lyder jo saaledes: „Den i Kongeloven bestemte Arvesølg er fremdeles gjældende. Den kan kun forandres efter Forslag fra Kongen og med den forenede Rigsdags Samtykke, hvortil udfordres tre Fjerdedele af de afgivne Stemmer.“ Det har derfor høiligen forundret mig, at, da den ærede Premierminister i de stærkeste Udtryk opfordrede Rigsdagen til at sjanke den i det kongelige Budskab betegnede Ordning af Thron-

følgen et grundlovmæssigt Samtykke, at han da ikke med det Samme gjorde dette muligt for os, gjorde det muligt ved at forelægge Rigsdagen et Forslag, et grundlovmæssigt Forslag af Kongen; thi saalænge dette fattes, da kunne vi efter min Overbeviisning med vor bedste Villie ikke sjanke Sagen et grundlovmæssigt Samtykke. Om virkelig enten et Udvalg eller en enkelt Rigsdagsmand vilde stræbe at raade Bod paa Savnet af et kongeligt Forslag, saa bliver det jo aldrig et Forslag fra Kongen, men bliver jo kun et Forslag fra dem efter deres Opfattelse af den i Budskabet betegnede Ordning af Thronfølgen, saa at, selv om et Samtykke opnaaedes, vilde dette dog neppe kunne tilfredsstille Regjeringen eller nogenstinde fyldestgjøre Grundloven. Da nu ogsaa de mislykkede Forsøg paa den sidste forenede Rigsdag tilstrækkeligt have godtgjort Misligheden i alle Maader af at ville eller maatte prøve paa at erstatte Mangelen af de grundlovmæssige Forslag fra Kongen til Arvesølgens Forandring, saa mener jeg virkelig, at Ministeriet neppe kan vægre sig ved nu at forelægge Rigsdagen et saadant Forslag, kan neppe vægre sig derved uden at friste idetmindste Nutid og Fremtid til Tvivl om, hvorvidt det selv skattede det grundlovmæssige Samtykke, som det selv opfordrede Rigsdagen til. Det er nemlig os Alle og det maa især være Premierministeren bekendt, at ligesom de Femogtyve i Udvalget saaledes viste ogsaa om trent alle Medlemmer af den forenede Rigsdag sig meget beredvillige til at samtykke i den Forandring af Thronfølgen, hvorved Prinds Christian af Glyksborg i et vist Tilfælde skal bestige den danske Throne og Kronen gaae i Arv hos hans Afkom med sin nærværende Gemalinde paa Sværdsiden alene; ja jeg tør vist sige, at den forenede Rigsdag ligesaa sin Begyndelse var saa beredvillig dertil, at det grundlovmæssige Samtykke vilde være givet for lange siden, dersom et grundlovmæssigt Forslag fra Kongen havde foreligget.